

NEJTĚŽŠÍ JE POSLOUCHAT

Foto: Archiv o. Petra Šabaky

Říká otec Petr Šabaka o své službě vojenského kaplana. Zeptali jsme se ho, jak se liší práce ve farnosti od práce v armádě, jaké těžkosti musí překonávat a čím ho tato služba obohatila.

Rád žehnám.
Na nástupu pluku

Na cvičení s vojáky jezdím a rád. Jsme si tam mnohem blíží než v kasárnách při běžném provozu.

Vojenská služba v době míru má v sobě nádech dobrodružství. Baví Vás být vojákem?

Určitě, ale ne vždy tak, jak si může někdo představovat. Kdo však chce pracovat na své trpělivosti, tvořivosti, síle, hbitosti, ohleduplnosti a chápavosti, má velice mnoho příležitostí, protože vojenská služba je plná různých vý-

zev či stresů.

I po devíti letech služby mohu říci, že mne baví být vojenským kaplanem, ale trochu jinak, než tomu bylo na začátku.

Co je pro Vás v armádě nejtěžší?

Vyplňování výkazů, pečlivost v psaní příspěvků do rozkazu a plánování. To naše armáda dělá ráda. Pak je pro mne těžké zachovávat si svou identitu kněze. V prostředí, kde kněze až zas tak nepotřebují, i já mám tendenci klesnout na rovinu psychologa, sociálního pracovníka a tak podobně. Nakonec je pro mne náročné hledat velice tenkou hranici mezi zachováváním odstupu a nasloucháním a rozhodností vystoupit, ozvat se a něco důležitého požadovat.

Chci jít za vojáky kdykoli a kamkoliv – i do bahna

Každý voják musí projít přípravkou. Jaké to bylo a co bylo pro Vás nejtěžší?

Přiznám se, že jsem nastoupil do vojenské služby v době, kdy tříměsíční základní kurz nebyl povinný. Ale myslím si, že za devět let své služby jsem se lecčemu naučil. Myslím, že nejtěžší je poslouchat a být důsledný v disciplíně. Mám v tom veliké rezervy.

Jak to má vojenský kaplan se zbraněmi? Můžete střílet? Jezdíte také na cvičení?

Vojenský kaplan vedle zdravotníků nepatří mezi kombatanity (latinsky bojovníky). Zbraň nemusí, ale může nosit. Jsou kaplani, kteří zbraň odmítají, aby dali příklad. A jsou jiní, pro které to není morální dilema. Mezi ně patřím i já. Pokud je mi zbraň svěřena, tak se ji učím ovládat, abych s ní náhodou někomu neublížil. Zbraň mi musí říkat pane, ne já jí. Použití zbraně kaplanem má svá pravidla. Věřím, že se však nikdy nedostaneme do tak hraniční situace.

Jméno a hodnost: kapitán Petr Šabaka
Studium: KTF UK Praha, Papežská Lateránská univerzita v Římě, v současné době druhý ročník na Pedagogické fakultě Technické univerzity Liberec
Datum svěcení: 16. 7. 2005
Dosavadní působišť: DCŽM Vesmír, farnost Pardubice, Jičín a jako vojenský kaplan Střední vojenská škola a Vyšší odborná škola v Moravské Třebové a v současnosti 31. pluk radiční, chemické a biologické ochrany v Liberci
Oblíbená kniha: Mám dvacet metrů dlouhou knihovnu a v ní jeden poklad vedle druhého, největším pokladem je ale Bible

Myslíte, že Vás služba v armádě v něčem změnila?

Zcela nepochybně. Myslím, že jsem se osamostatnil, že jsem se zorientoval ve světě a v prostředí lidí, kteří nepraktikují víru, a třeba také v přístupu k lidem, jak jsem psal výše: ne z titulu moci církevní, ale jako služebník.

Mnoho Božího požehnání do náročné služby, přeje redakce.

Ze stmelovacího kurzu pro žáky vojenské střední školy

NASA, Sergey Nivens - Adobe Stock

SLUNCE

František Jakubec ml.

Od východu slunce až na západ chváleno buď jméno Hospodina (Ž 113, 3). Zažili jste někdy východ nebo západ slunce? Určitě ano. A jistě mi potvrdíte, že to byla úchvatná podívaná. V naší odborné filmařské hantýrce těmto časovým obdobím říkáme Golden nebo Magic Hour (zlatá/magická hodina).

Slunce je nejbližší hvězdou naší Země. Je hybatelem většiny procesů, které na Zemi probíhají. Energie slunečního záření je pro život zcela nezbytná. Lidský organismus potřebuje ultrafialové záření ke tvorbě vitamínu D, který vzniká v kůži. Nicméně příliš mnoho sluníčka může škodit – můžeme se spálit nebo přehřát organismus. Světlo ze Slunce doletí k povrchu Země za 8 minut a 19 sekund. (Pro představu: z druhé nejbližší hvězdy – Proxima Centaury – k nám světlo dorazí za 4,22 roku.)

A co že to je vlastně Slunce? Kromě toho, že nás každý den provází svou přítomností na obloze, se velmi zjednodušeně jedná o kouli žhavého plazmatu (vodíku a helia), které neustále produkuje neuvěřitelné množství energie (Hospodin nám prostě připravil velké množství skvělých neznámých :-)). A co je plazma? Tu můžeme znát mj. z plazmových televizí, kde napomáhá rozsvícení jednotlivým pixelům. U Slunce se jedná o ionizovaný plyn. Plazma je také čtvrté skupenství hmoty (když

plynnému skupenství přidáme energii, oddělí se od jádra atomů jejich elektronový obal a vzniká plazma), ale ve vesmíru existuje v mnoha různých, často velmi odlišných formách.

Naše sluníčko je staré asi 4,6 miliardy let a předpokládá se, že by ještě 5–7 miliard let svítit mohlo. A co se stane potom? To, co s každou jinou hvězdou (už jsme o tom psali v Tarsiciově dřívě) – stane se z něj nejdříve Rudý obr a následně Bílý trpaslík, kdy už bude jen chladnout a chladnout, až vychladne úplně.

Víte, proč je sluníčko při západu a východu červenější? Velmi zjednodušeně je to proto, že k nám ráno a večer ze Slunce dorazí jen část barevných paprsků (nejvíce červených), zbytek (modrých, zelených apod.) se cestou rozptýlí (ztratí se), protože světlo ráno a večer musí urazit delší vzdálenost skrz atmosféru, ve které se modré světlo hodně rozptyluje (láme) a „ztrácí“.

Kratoučké pojednání o Slunci bych zakončil pátým veršem 22. kapitoly Janova Zjevení: Noci tam již nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem a budou s ním kralovat na věky věků. Tak nezapomeňte, že za všemi těmi zázraky stojí Hospodin a nebojte se mu za to občas i poděkovat, jako například svatý František :-).

OKÉNKO DO GEOLOGIE

Milí přátelé, okénko do meteorologie, ve kterém jsme se dozvěděli mnoho zajímavého o počasí a o podnebí, se nám pomalu zavřelo a na stránkách našeho časopisu už ho vídat nebudeme. To však není důvod ke smutku. Otevírá se totiž okénko nové – tentokrát zaměřené na geologii.

Společně se vydáme do dávné minulosti, do doby, kdy současné Čechy byly velehorami, aby se o stovky milionů let později nacházely na dně moře. Prozkoumáme i období, kdy se na našem území nacházely sopky nebo období doby ledové, kdy obrovský ledovec ze Skandinávie zasahoval až na sever České republiky a zanechal zde bludné balvany. A nejen to. Řekneme si také něco o horčinách a o minerálech. O tom, jak vznikají nádherné drahokamy či fosilie a kde je můžeme nalézt. Procestujeme ta nejkrásnější pískovcová skalní města, krasové oblasti plné tajemných jeskyní, divoká horská rašeliniště či kraj, kde z útrob země vyvěrají ty nejvyšší minerální vody. Čeká nás toho opravdu hodně a máme se na co těšit.

Dominik Rubáš